

Auteur: Yvon Mekkring, 1971, Soest

*Over de auteur:
Yvon Mekkring is
freelance tekstschrijver
en columnist, met een
focus op de huidige
netwerk- en informatie-
samenleving. Ze
schrijft in opdracht
voor diverse media en
verhaalt op haar web-
log over haar leven.*

*Speech te houden voor mensen die om welke reden dan ook niet in
het systeem passen – of willen passen.*

Ik werk zoals ik ben

Of ik een bijdrage wilde leveren aan het boek over ‘anders werken’. Vond ik leuk. Want ik werk inderdaad anders. Misschien omdat mijn weg ernaartoe ook anders was.

Begin 1994 – ik was 22 en aan het afstuderen – werd ik plotseling ziek.

Toen duidelijk werd dat het niet na een paar weken vanzelf overging, zette ik mijn studie stop (tijdelijk dacht ik toen nog) om zonder externe druk aan mijn herstel te kunnen werken.

Wat me precies mankeerde is nooit helemaal duidelijk geworden. Ik heb vele ziekenhuizen van binnen gezien en allerlei diagnoses (ME, MS, Parkinson) langs zien komen. Het bleef tenslotte steken op een virale hersenontsteking, die niet reageerde op medicijnen, chronisch werd en me behoorlijk invalideerde.

Na een half jaar woog ik nog 40 kilo (bij een lengte van 1,76), had officieel de conditie van een 97-jarige, kon slechts een meter of tien lopen, niet zelfstandig de trap op en geen conversatie langer dan vijf minuten volhouden.

Ik voelde me constant hondsberoerd – vergelijk het met wagenziekte – en mijn hoofd verdroeg geen verticale positie, dus ik moest liggen.

En dat heb ik uiteindelijk zeven jaar gedaan.

Omdat niemand me kon vertellen of (en hoe) ik weer beter zou worden, was het behoorlijk uitzichtloos. Had ik kunnen aftellen, dan was zeven jaar misschien nog te overzien geweest.

Er zijn heel wat momenten geweest dat ik het niet meer zag zitten – en logisch ook; ik was midden twintig, mijn vrien-

den en vriendinnen waren klaar met hun studie, verhuisden naar andere steden, gingen op wereldreis en begonnen carrières en nieuwe levens ... en bij mij stond alles stil.

Mijn redding in die jaren was mijn vriend – later mijn man – die bij me gebleven is (hoewel ik hem meermalen heb aangeraden dat vooral niet te doen) en die me heeft geholpen waar hij kon en ervoor heeft gezorgd dat er voortdurend lieve mensen over de vloer kwamen, die voor ons kookten, bleven logeren, triktrak met me speelden en samen met mij vanaf de bank naar soaps keken.

Halverwege het jaar 2000 ging het plotseling beter. Niet van de ene op de andere dag, maar de periodes dat ik rechtop kon zijn werden langzaam langer. Ik kon af en toe zelfs met de hond wandelen. Ik hing de vlag nog niet uit, maar er gloorde licht aan de horizon.

In maart 2001 werd ik zwanger; iets wat ik nooit tot de mogelijkheden had gerekend en waar ik eigenlijk zelfs nooit serieus over had nagedacht.

Het werd een prachtig jaar. Ik was enorm verbaasd en verheugd over het leven dat in me groeide, en daarbij maakte mijn gezondheid ineens enorme sprongen! Ik kwam aan in gewicht, de band om mijn hoofd verdween, ik kreeg steeds meer energie ... en op 1 januari 2002 een prachtige dochter. Vrij snel daarna kregen we ook nog een zoon. Ik was zielsgelukkig en ging volledig op in het moederschap.

Dat ik mijn studie niet had afgemaakt, was allang geen kwestie meer. Ik heb dan ook geen moment overwogen om die alsnog af te maken. Nee zeg, ik had wel wat beters te doen: léven!

Intussen was ik uiteraard mijn arbeidsongeschiktheidsuitkering kwijtgeraakt – ik was immers niet ziek meer – en bleek dat er op financieel gebied iets moest gebeuren. Zeker toen er na een paar jaar nog een derde kindje kwam.

Wat het is: ik vind dat het leuk moet zijn. *Alles.*

Dus ... moest ik een baan gaan zoeken? Maar wie zou mij aannemen? Ik beschikte heus over een aardig denkniveau, maar had niet het bijbehorende papiertje. En een nógal groot gat in mijn cv. Haha.

Bovendien moest ik er niet aan denken om me ergens in een kantoor op te laten sluiten. Ik was nog steeds veel te blij met mijn herwonnen vrijheid.

Ik had een ander plan nodig.

Wat kon ik?

Tsja, schrijven.

Dat lag al wat in de lijn der dingen (ik studeerde Nederlands en Journalistiek) en het was tijdens mijn ziek-zijn het enige dat ik was blijven doen. Soms maar twee woorden op een dag, maar toch.

Dus, schrijven.

Maar hoe moest ik dat aanpakken, voor mezelf beginnen, freelancer worden? Hoe ging ik aan klanten komen, aan opdrachtgevers?

Ik had geen idee. Ik was halverwege dertig en als mens best aardig volwassen, maar ik was een pasgeboren baby in het land der werkenden.

Dat het gelukt is, heb ik te danken aan een hoop bluf.

En een behoorlijke portie mazzel ook; ik trof bijzondere mensen op mijn pad die me verder konden helpen.

Ik verkeer tegenwoordig in de prettige overtuiging dat als je iets kán, en jezelf daarbij een beetje kunt verkopen, dat je altijd te eten hebt. Mits de omstandigheden een beetje meezitten, natuurlijk.

Ik ben inmiddels 43 en heel blij dat ik werk zoals ik werk.

Achteraf denk ik: het was waarschijnlijk ook niets geworden.

Met mij in loondienst. Daar ben ik veel te wispelturig voor.

En ik heb ook nog eens een ernstig autoriteitsprobleem, dus

nee, dat was nooit goed gekomen. Tenzij ik de directeur was geworden.

Wat het is: ik vind dat het leuk moet zijn. Alles. Ik werk alleen voor leuke mensen; mensen die ik aardig vind en met wie het gezellig samenwerken is. Opdrachtgevers met de 'voor jou tien anderen'-mentaliteit, daar doe ik het niet voor. Doe! Dan neem je maar fijn die tien anderen. Of alle tien tegelijk, als je dat lekker vindt.

Ik werk zoals ik ben.
Mijn leven is van mij, de manier waarop ik mijn tijd indeel is aan mij.
Ik werk graag en hard, maar alleen omdat ik dat wil. Niemand vertelt me wat ik moet doen en de verantwoordelijkheid en de risico's liggen bij mij.
En als ik genoeg heb verdiend, mag ik gaan luieren.
(Of je niet-werken luieren kunt noemen met drie kinderen is een ander verhaal.)

Je hoort me echt niet zeggen dat het de lange horizontale tijd waard is geweest – ik had hem graag willen missen – maar het heeft al met al best goed uitpakt.
Ik doe het ervoor.